

[Finansministeren.]

ved Finanslovsforslagets Forelæggelse. Udbyttet af Indkomst- og Formueskatten blev dengang — meget forsigtigt — anslaaet til 400 Mill. Kr. Det er overvejende sandsynligt, at vi vil naa op paa et Beløb paa ca. 420 Mill. Kr. I endnu højere Grad gør Stigningen sig gældende for Forbrugsafgifternes Vedkommende. Navnlig Tobaksskatten og Afgiften af stærke Drikke giver stadig Staten en meget betydelig Indtægt, væsentlig højere end kalkuleret. Alt i alt vil jeg mene, at de 475 Mill. Kr., som blev anslaaet ved sidste Finanslovsforslags Forelæggelse, maa kunne sættes op med 65 Mill. Kr., altsaa til ca. 540 Mill. Kr.

Hertil kommer, at de vigtigste Statsvirksomheder, særlig Statsbanerne, efter de hidtil foreliggende Opgørelser for indeværende Finansaar maa antages at ville give et noget gunstigere Driftsresultat end budgetteret. Statsbanerne er opført paa Finanslovsforslaget med et Driftsunderskud paa 20,5 Mill. Kr. Hvis klimatiske eller andre paa Forhaand uberegnelige Forhold ikke skulde ændre det nuværende Billede væsentligt, er der Udsigt til, at der ikke i Aar vil foreligge noget Driftsunderskud paa Statsbanerne. Ogsaa for Post- og Telegrafvæsenets Vedkommende er der et noget bedre Resultat af Aarets Driftsbudget i Sigte end budgetteret.

Det er imidlertid meget godt, for ikke at sige nødvendigt, at Tallene saavel med Hensyn til Provenuet af Statens Skatter og Afgifter som med Hensyn til visse Driftsresultater stiller sig gunstigere end budgetteret. Der er nemlig ingen Tvivl om, at ligesom der i den forløbne Del af Finansaaret stadig er kommet Forøgelse af Udgifterne til, vil dette ogsaa ske i den Del af Finansaaret, som er tilbage. De særlige Forhold vil utvivlsomt medføre nye og uafviselige Krav. Men hertil kommer, at de Hensyn til en rimelig Konsolidering, som er et nødvendigt Led i en sund Stats-husholdning, bør gøre yderligere Afskrivning paa visse Statsaktiver paakrævet. Jeg tænker her særlig paa de overordentlig store Midler, der er stillet til Raadighed for Beskæftigelsesfonden. Det drejer sig om meget betydelige Summer, og vægtige Grunde taler for, at man ikke i de Aar, der møder med relativt rigelige Indtægter, nøjes med Afskrivninger, der ligger paa Minimumsgrænsen af det absolut nødvendige.

Men endelig maa det tages i Betragtning, at der under de nuværende stærkt vekslende Forhold paa det økonomiske og forsyningsmæssige Omraade kan ske For-

skydninger i de Forudsætninger, der var til Stede for de da opstillede Beregninger over Statsregnskabets Resultater. Dette gør det nødvendigt at tage et almindeligt og vidtrækkende Forbehold, og det gør jeg ogsaa ved denne Lejlighed.

Som Svar paa det stillede Spørgsmaal og som Konklusion af mine Betragtninger mener jeg dog at kunne sige saa meget, at dersom der ikke indtræder noget helt uforudset, er der Udsigt til, at Statsregnskab for indeværende Finansaar vil afsluttes uden Underskud. Men saaledes bør det ogsaa være. Den Politik, der i saa Henseende er ført af mine Forløbere, bør fortsættes. Vi maa sætte os som Maal, at der er Balance mellem Statsdriftens Udgifter og Indtægter, og det er for tidligt at tære paa de Reserver, som ved de senere Aars Driftsoverskud er opsamlet. Der er desværre ingen Grund til at tvivle om, at den Tid vil komme, da der vil blive Brug for, hvad der i saa Henseende er i Behold. De Udgifter, vi har forpligtet os til ved Krigstidens Lovgivning, og de Tilskudsordninger, som er hjemlet ved særlige Bevillinger, er mere varige end de Indtægter, som nu er i Stand til at dække disse Udgifter.

Trods de relativt gunstige Udsigter for indeværende Finansaar er det derfor vedvarende nødvendigt, at der vises Resignation og Tilbageholdenhed i de Krav, der stilles til Statskassen. Det ærede Medlem Hr. Jensen-Broby gav i sin Tale her i Tinget rigtige Udtryk for den Opfattelse. Andre ærede Medlemmer har været inde paa det samme, og jeg kan ganske give disse Synspunkter min Tilslutning. Særlig vil jeg advare imod saadanne Udgifter, som vi vel med de nuværende Statsindtægter er i Stand til at klare, men som efter deres Karakter er permanente, og som derfor forpligter Staten i en Fremtid, hvor Statsfinansernes Bæreevne kan forventes at blive væsentligt ringere end nu. Jeg tænker her bl. a. paa kostbare Udvidelser af Statsinstitutioner, der ogsaa fremtidig vil fordyre disse Institutioners Drift, og paa Normering af nye Tjenestemandstillinger, som vil tynde paa Fremtidens Lønnings- og Pensionsudgifter. Paa saadanne og tilsvarende Omraader er det ganske særlig nødvendigt at vise den størst mulige Tilbageholdenhed.

H. P. Hansen (Sorø A.): Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen vendte sig i sin Ordførertale stærkt imod mig og fremsatte den Paastand, at jeg søgte at frigøre